

Nou Congrés Litúrgic de Montserrat

► Els bisbes catalans, en la seva darrera reunió dels dies 27 i 28 de gener, varen anunciar que convoquen, amb l'abat de Montserrat, el IV Congrés Litúrgic de Montserrat, els actes del qual se celebraran al monestir i a Barcelona els dies 16, 17 i 18 del proper mes d'abril. Aquest any s'escau el centenari del primer Congrés

Litúrgic de Montserrat, celebrat l'any 1915. El segon Congrés es va celebrar l'any 1965 i el tercer l'any 1990. Aquests congressos han tingut molta influència en la renovació de la vida litúrgica entre nosaltres.

GLOSSA

Temps per caminar amb Déu

Fa uns mesos que, en arribar a la meua comunitat cap a quarts de nou del vespre, trobo, tot esperant a la recepció, un pare de família d'uns quaranta-cinc anys, titulat superior que treballa en una empresa. Amb la seva esposa tenen cinc fills; el gran es confirma aquest any. Espera un dels meus companys, que l'acompanya en un camí que va encetar fa vuit setmanes. Inquiet pel seu procés espiritual i de seguiment de Jesús, va decidir fer els exercicis espirituals de sant Ignasi, acollint-se a la proposta de fer-ne una adaptació per a aquelles persones per a qui resulta impossible, a causa de les seves activitats diàries, de retirar-se una setmana completa. Es tracta d'adaptar-se a la situació d'aquestes persones tot seguint amb fidelitat, però, la dinàmica interna i la temàtica i continguts ignasians. Aquesta modalitat permet, des del realisme de la vida quotidiana, fer una experiència de pregària, acompanyament espiritual i discerniment per trobar la voluntat de Déu en la pròpia vida.

El procés a seguir és seriós i exigent. Tres caps de setmana de recés emmarquen el camí dels exercicis, que poden durar de quatre a sis mesos, amb possibilitat d'afegir-hi un temps complementari. El compromís d'una estona diària dedicada a la pregària personal, d'a-

cord amb les possibilitats, esdevé l'espai conductor de l'experiència espiritual. L'entrevista amb l'acompanyant, aproximadament cada quinze dies, permet disposar d'un suport orientador i tractar de les adaptacions convenients del mètode. Aquesta modalitat dels exercicis espirituals és seguida actualment per moltes persones car, més enllà de l'aspecte pràctic, intensifica també la certesa de la presència amorosa i efectiva de Déu en les vides dels exercitants, de manera que Nostre Senyor es fa present en cada cantonada, és el Déu-que-camina-amb-tu.

El pare de família esmentat té obligacions familiars, laborals i socials que podrien justificar manca de temps i de possibilitats reals. La seva actitud oberta a Déu i als altres li ha fet buscar, però, el temps necessari per fer l'experiència, per seguir-la amb constància i amb bona disposició espiritual, obrint-se a la voluntat de Déu en la seva vida. No és només qüestió de temps; és determinant discernir quines són les prioritats que ens donen vida, que ens fan donar, també, vida als altres. Aquestes actituds personals permeten rebre el bé de l'experiència i els fruits que se'n deriven. «[...] Ell que és just, fa justos els qui viuen de la fe en Jesús» (Rm 3,26).

Enric Puig Jofra, SJ

AGENDA

- **Dilluns 23**, Visita Pastoral a l'Ampolla.
- **Dies 23 i 24**, Formació Permanent del Clergat al Seminari.
- **Dissabte 28**, Recés de Quaresma amb el Moviment d'Acció Catòlica i les Delegacions de Catequesi i Missions, al Seminari. / Delegació de Vida Consagrada, 16.30 h. Recés de Quaresma a la Consolació de Jesús.
- **Diumenge 1 de març**, Jornada Hispanoamèrica, Delegació de Missions. / 10.30 h. Predicació de Mons. Enríque Benavent en el novenari del Cristo de Quatretonda.

PARAULES DE VIDA

Santa Josepa Bakhita

El passat dia 8 de febrer vam celebrar la festa de santa Josepa Bakhita, religiosa canosiana que va ser beatificada pel papa sant Joan Pau II en 1992 i canonitzada pel mateix Papa l'any 2000. Ens trobem davant d'un testimoni més de santedat que la vida consagrada ha aportat a l'Església al llarg de la seua història.

La història d'aquesta dona, nascuda a Sudan cap a l'any 1869, és un testimoni commovedor. Pertanyia a una tribu que practica-va les religions tradicionals on el culte als avantpassats era el centre de la vida social i religiosa del poblat. Encara que oficialment l'esclavitud estava prohibida a Sudan, era una norma que no es complia. De fet, va ser segrestada per tractants d'esclaus àrabs i venuda com a esclava. Aquí comença per a ella un calvari d'humiliacions i patiments. El seu patiment en aquella època va ser tan gran que va arribar inclús a oblidar el seu nom. Davant d'aquesta situació, els traficants d'esclaus la van anomenar Bakhita, que significa «afortunada». Venuda diverses vegades, va patir maltractaments físics per part d'alguns dels seus amos. De fet, tot el seu cos va quedar marcat per les cicatrius. Comprada en 1882 per un comerciant italià, va haver de viatjar a Itàlia quan en 1884 molts italians van abandonar Sudan. Encara que va tornar novament a Sudan, al poc de temps va tornar definitivament a Europa. Estem davant d'una víctima d'un sistema social que, encara que legalment estava prohibit, en realitat era tolerat, d'un sistema que la va forçar a allunyar-se de la seua terra, de la seua família i de la seua cultura.

En 1889 va obtindre a Itàlia la llibertat definitiva. És en aquest moment quan entra en contacte amb la congregació de les Filles de la Caritat que havia estat fundada per Magdalena de Canossa. En la relació amb aquestes religioses coneix la fe cristiana i té per primera vegada en la seua vida l'experiència de la llibertat i de ser respectada en la seua dignitat. En 1890 va rebre els sagraments de la Iniciació Cristiana de mans del Patriarca de Venècia, rebent el nom de Josefina Margarita Bakhita. El coneixement de Crist i de la fe cristiana, junt amb l'experiència alliberadora que això va suposar per a ella, va fer que se sentira una dona afortunada. Arrere quedaven els seus patiments. En Crist havia conegut la llibertat.

Prompte va manifestar el seu desig d'ingressar en la congregació de les religioses canosianes. En 1896 va pronunciar els vots religiosos. La seua vida consagrada va ser d'una gran senzillesa: atenia els treballs humils en distintes cases de la congregació. No obstant això en el seu cor creixia el desig de tornar a Àfrica com a missionera per a anunciar la llibertat que ens ve de Crist. No va poder veure complit el seu desig, encara que va realitzar una sèrie de viatges d'animació missionera per Itàlia. Va destacar per ser una dona que, a causa de la seua experiència de patiment, va saber dir en tot moment una paraula de consol als qui patien. Va morir en 1947. La història de la seua vida és un testimoni del que la vida consagrada pot aportar per a dignificar la vida de tants éssers humans.

Amb el meu afecte i la meua benedicció.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

ENTREVISTA

▶ **ALBERT PÀMIES**

Música i litúrgia

L'Església sempre ha utilitzat la música com un mitjà per arribar als fidels. El Concili Vaticà II afirmava que la música serà tant més santa com més s'adapti a l'acció litúrgica. De la relació entre música i litúrgia, en parlem amb el músic Albert Pàmies. Actualment és organista de la parròquia St. Miquel Arcàngel de l'Esplugua de Francolí, i en ocasions de la basílica de la Sagrada Família. També és baríton de l'Orfeó Català i compagina la docència amb la direcció de la Coral de la Parròquia de la Mare de Déu de Núria i la del Cor del Campus de la UPC de Terrassa.

La relació entre la música i la litúrgia cristiana ve de lluny... Parli'ns dels orígens.
Els primers cristians es reunien en petites comunitats en les quals ja cantaven salms, i segles més tard van musicar els himnes per als oficis amb el cant gregorià.

Entén la música sacra com un llenguatge de transcendència?
Hi ha molts tipus de música que poden apropar-nos a Déu, però cal veure sempre quin és el context. Una bona interpretació d'una peça, sigui coral o d'orgue, fa que l'oient que entra a una església per pregar pugui sentir una pau interior que l'ajudi a elevar l'esperit.

Què creu que aporta la música a la paraula de Déu?
Com deia sant Agustí, cantar és pregar dues vegades. Un cant ben escollit, un salm ben cantat, un motet d'ofertori adient, fan que la música que s'interpreta en la celebració s'uneixi a la litúrgia del dia i esdevingui diferent.

Quina funció té la música dins d'una església?
Motivar la fe del creient i fer-lo créixer en l'Evangelí a través d'un cant o una melodia. Com bé ens deia el Concili Vaticà II, cal fer participar el poble de la celebració.

Oscar Martí

PREGÀRIES DE LA M. TERESA

Acció de gràcies pel somriure

Senyor gloriós, que has posat tanta alegria en la meua vida, et dono gràcies amb el somriure quan veig la riquesa de les teves benediccions.

Els meus ulls somriuen quan veig que es dóna menjar als infants que pateixen fam. I els meus llavis s'obren al somriure quan veig que la gent respon a la teua crida. Oh Senyor, obre els meus llavis i omple'ls de somriure. I nosaltres coneixerem la teua veritable essència i somriurem tot cantant les teves lloances.

Gràcies per aquest fantàstic somriure joiós, Senyor.

Mare Teresa de Calcuta

HECHOS DE VIDA

«La libreta de oraciones»

Un hortelano bueno y piadoso, a altas horas de la noche, iba al mercado de la capital, con su caballo y el carro cargado de productos de la tierra, para venderlos. Aquella noche se olvidó de coger su «libreta de oraciones», escritas por él durante años. Estaba preocupado. No las podría rezar.

Como buen hijo de Dios, oró de la siguiente manera: «He tenido un olvido, Señor. He salido de casa esta noche, con prisas y sin mi “libreta de oraciones”. ¿Sabes, Señor? Voy a repetir varias veces el alfabeto —desde la primera hasta la última letra— y Tú, que conoces todas mis necesidades y anhelos, junta las letras, por favor, y forma las oraciones de mi “libreta”, ya que yo soy incapaz —sin ella— de poderlas recitar.»

Y el Señor dijo a sus ángeles:
—«De todas las oraciones que he escuchado en estos momentos, esta ha sido la mejor, y no ha sido producto de unas reglas gramaticales —invento de los hombres. Ha salido de un corazón sufriente y humilde.»

L. A. Schökel, especialista en Sagrada Escritura, comenta acerca de Gn 21,17:
—«**Dios escucha y responde al llanto de quien sufre. Aun sin que haya palabra alguna... conmueve a Dios.**»
Es la oración perfecta: no la salida de la glotis... sino del corazón.

J. M. Alimbau

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

El desierto

Dicen los Evangelios que Jesús fue conducido por el Espíritu hasta el desierto para ser tentado (Mt 4,1). El desierto es un tiempo de purificación. En el desierto desaparecen los referentes que nos daban confianza. Entonces nos asalta el sentimiento de ausencia de Dios. Pensemos que se ha desentendido de nosotros y nos protegemos tras sueños ilusorios o recuerdos traicioneros.

En cualquier caso, el desierto es una oportunidad de autococonocimiento, es un ámbito de exploración. Encaramos nuestras flaquezas, desentrañamos los mecanismos de defensa, desmascaramos las falsas expectativas. Allí, faltos de todo, nada nos distrae de Dios. Por eso nos atrae al desierto para hablarnos al corazón (Os 2,16).

Jesús es tentado. En su humanidad asume todas las vicisitudes del ser humano. Su ida al desierto está íntimamente vinculada a la cruz, donde vive en su propia carne el aparente abandono de Dios (Mt 27,46).

Tal vez la existencia sea un largo periplo por el desierto, durante el cual tenemos la sensación de que Dios ha desertado. Ahora bien, el desierto no es nuestro destino definitivo. Es una purificación, un proceso terapéutico.

Josep Otón

La mística de la Palabra, Editorial Sal Terrae del Grupo de Comunicación Loyola

LECTURES MISSA DIÀRIA I SANTORAL

Accés al Breviari

- 23. ■ Dilluns** (litúrgia hores: 1a setm.) [Lv 19,1-2.11-18 / Sl 18 / Mt 25,31-46]. Sant Policarp, bisbe d'Esmirna i mr. (s. II), deixeble dels apòstols; santa Marta d'Astorga, vg. i mr.; beata Rafaela de Ibarra, mare de família, de Bilbao.
- 24. ■ Dimarts** [Is 55,10-11 / Sl 33 / Mt 6,7-15]. Sant Modest (s. V), bisbe de Trèveris; sant Sergi, monjo i mr. (304); santa Primitiva, vg.; sant Edilbert, laic; beata Josepa Naval i Girbés, vg. seglar, d'Algemessí.
- 25. ■ Dimecres** [Jo 3,1-10 / Sl 50 / Lc 11,29-32]. Sant Cesari (s. IV), metge, germà de Gregori Nacianzè; sant Valeri (†695), ermità d'Astorga; beat Sebastià d'Aparicio, rel.
- 26. ■ Dijous** [Est 14,1.3-5.12-14 / Sl 137 / Mt 7,7-12]. Sant Nèstor, mr.; sant Alexandre, bisbe; sant Porfiri (†421), bisbe de Gaza; santa Paula Montal, vg., d'Arenys de Mar, fund. escolàpies (SchP).
- 27. ■ Divendres** [Ez 18,21-28 / Sl 129 / Mt 5,20-26]. Sant Gabriel de la Dolorosa (1838-1862), rel. passionista; beata Francina-Aina Cirer, vg. paüla, de Sencelles (Mallorca); sant Baldomer (†660), sotsdiaca de Lió; santa Honorina, vg.
- 28. ■ Dissabte** [Dt 26,16-19 / Sl 118 / Mt 5,43-48]. Sant Rufí, mr.; sant Hilari, papa (sard, 461-468); sant Romà (s. V), abat; sant Serapió, mr.
- 1. ■ † Diumenge vinent**, II de Quaresma (lit. hores: 2a setm.) [Gn 22,1-2.9a.10-13.15-18 / Sl 115 / Rm 8,31b-34 / Mc 9,2-10]. Sant Rossend (Salas 907 - Celanova 977), bisbe (benedictí); sant Lleó, mr.; sant Albí (s. VI), bisbe (benedictí); santes Eudòcia i Antonina, mrs.

DIUMENGE I DE QUARESMA

▮ Lectura del llibre del Gènesi (Gn 9,8-15)

Déu digué a Noè i als seus fills: «Jo faig la meua aliança amb vosaltres, amb els vostres descendents i amb tots els éssers animats que hi ha amb vosaltres, els ocells, el bestiar i tots els animals domèstics i feréstecs que han sortit de l'arca. Jo faig amb vosaltres aquesta aliança meua: La vida no serà mai més exterminada per l'aigua del diluvi, no hi haurà mai més cap diluvi que devasti la terra.»

Déu digué: «El signe d'aliança que poso entre jo i vosaltres i tots els éssers animats que hi ha amb vosaltres per totes les generacions és aquest: posaré el meu arc en els núvols com a signe de la meua aliança entre jo i la terra. Quan cobriré la terra de nuvolades i apareixerà l'arc entre els núvols, em recordaré de l'aliança que hi ha entre jo i vosaltres i tots els éssers animats; l'aigua no formarà més un diluvi que faci desaparèixer tot rastre de vida.»

▮ Salm responsorial (24)

R. *Tot el vostre obrar, Senyor, és fruit d'amor fidel per als qui guarden la vostra aliança.*

Feu que conegui, Senyor, les vostres rutes, / que aprengui els vostres camins. / Encamineu-me en la vostra veritat, instruiu-me, / perquè vós sou el Déu que em salveu. R.

Recordeu-vos, Senyor, de la vostra pietat / i de l'amor que heu guardat des de sempre. / Compadiu-vos de mi, vós que estimeu tant. R.

El Senyor, bondadós i recte, / ensenya el bon camí als pecadors. / Encamina els humils per sendes de justícia, / els ensenya el seu camí. R.

▮ Lectura de la primera carta de sant Pere (1Pe 3,18-22)

Estimats: Crist morí una vegada per raó dels pecats. Ell, el just, va morir pels injustos, per conduir-nos a Déu. El seu cos va ser mort, però per l'Esperit fou retornat a la vida. Per això anà a dur la seva proclama als esperits empresonats, que s'havien resistit a creure en temps de Noè, quan la paciència de Déu esperava, mentre preparaven l'arca. En aquella arca se salvaren a través de l'aigua unes poques persones, vuit en total, i l'aigua prefigurava el baptisme que ara us salva, i que no consisteix a deixar net el cos, sinó a demanar a Déu una consciència bona gràcies a la resurrecció de Jesucrist que se n'anà al cel, va rebre la submissió de les potestats i dels estols angèlics, i està a la dreta de Déu.

▮ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 1,12-15)

En aquell temps, l'Esperit empenyí Jesús cap al desert, on passà quaranta dies, temptat per Satanàs. Vivia entre els animals feréstecs i l'alimentaven els àngels. Després d'haver estat empresonat Joan, Jesús es presentà a Galilea predicant la Bona Nova de Déu; deia: «Ha arribat l'hora i el Regne de Déu és a prop. Convertiu-vos i creieu en la Bona Nova.»

▮ Lectura del libro del Génesis (Gn 9,8-15)

Dios dijo a Noé y a sus hijos:

«Yo hago un pacto con vosotros y con vuestros descendientes, con todos los animales que os acompañaron: aves, ganado y fieras; con todos los que salieron del arca y ahora viven en la tierra. Hago un pacto con vosotros: el diluvio no volverá a destruir la vida, ni habrá otro diluvio que devaste la tierra.»

Y Dios añadió:

«Esta es la señal del pacto que hago con vosotros y con todo lo que vive con vosotros, para todas las edades: pondré mi arco en el cielo, como señal de mi pacto con la tierra. Cuando traiga nubes sobre la tierra, aparecerá en las nubes el arco, y recordaré mi pacto con vosotros y con todos los animales, y el diluvio no volverá a destruir los vivientes.»

▮ Salmo responsorial (24)

R. *Tus sendas, Señor, son mi misericordia y lealtad para los que guardan tu alianza.*

Señor, enséñame tus caminos, / instrúyeme en tus sendas: / haz que camine con lealtad; / enséñame, porque tú eres mi Dios y Salvador. R.

Recuerda, Señor, que tu ternura / y tu misericordia son eternas. / Acuérdate de mí con misericordia, / por tu bondad, Señor. R.

El Señor es bueno y es recto, / y enseña el camino a los pecadores; / hace caminar a los humildes con rectitud, / enseña su camino a los humildes. R.

▮ Lectura de la primera carta del apóstol san Pedro (1Pe 3,18-22)

Queridos hermanos: Cristo murió por los pecados una vez para siempre: el inocente por los culpables, para conducirnos a Dios. Como era hombre, lo mataron; pero, como poseía el Espíritu, fue devuelto a la vida. Con este Espíritu, fue a proclamar su mensaje a los espíritus encarcelados que en un tiempo habían sido rebeldes, cuando la paciencia de Dios aguardaba en tiempos de Noé, mientras se construía el arca, en la que unos pocos —ocho personas— se salvaron cruzando las aguas. Aquello fue un símbolo del bautismo que actualmente os salva: que no consiste en limpiar una suciedad corporal, sino en impetrar de Dios una conciencia pura, por la resurrección de Jesucristo, que llegó al cielo, se le sometieron ángeles, autoridades y poderes, y está a la derecha de Dios.

▮ Lectura del evangelio según san Marcos (Mc 1,12-15)

En aquel tiempo, el Espíritu empujó a Jesús al desierto. Se quedó en el desierto cuarenta días, dejándose tentar por Satanás; vivía entre alimañas, y los ángeles le servían. Cuando arrestaron a Juan, Jesús se marchó a Galilea a proclamar el Evangelio de Dios. Decía: «Se ha cumplido el plazo, está cerca el reino de Dios: convertíos y creed en el Evangelio.»

Les temptacions de Jesús al desert, pintura del Duccio (1235-1319). Col·lecció Frick, Nova York

COMENTARI

Convertiu-vos i creieu en l'Evangelí

Amb aquest diumenge comença la celebració del cor de l'any litúrgic. La Quaresma està polaritzada cap a la Pasqua, el cim de l'any litúrgic. La Pasqua és la síntesi del misteri de la salvació i punt de convergència de la vida litúrgica, teològica i catequètica de l'Església.

Jesús va ser temptat: ho explica sant Marc en el breu episodi de les temptacions en el desert i tot seguit afegeix el primer anunci públic de l'Evangelí: «Jesús es presentà a Galilea predicant la Bona Nova de Déu; deia: «Ha arribat l'hora i el Regne de Déu és a prop. Convertiu-vos i creieu en

la Bona Nova.» Les temptacions de Jesús en el desert i el seu primer anunci programàtic a Galilea formen un tot coherent: la victòria de Jesús sobre el temptador és senyal que el temps messiànic de la salvació ha començat i el Regne de Déu ja és una realitat present.

Amb Jesús, la reialesa de Déu, promesa pels profetes i anticipada en els esdeveniments de l'Antic Testament, irromp en la història humana. Els homes ja no estem obligats a sofrir el domini de Satanàs, l'esclavitud del pecat i la por de la mort. D'ara endavant podem sotmetre'ns a la força alliberadora i consoladora de Déu que es manifesta d'una manera eficaç en Jesucrist. «Creure en l'Evangelí» significa trencar amb les pors

i les esclavituts del passat i obrir-nos amb confiança al nou futur ofert per Déu en Crist.

El temps quaresmal és un temps propici per convertir-nos i canviar de mentalitat, per prendre consciència de la realitat del nostre baptisme i refermar la nostra aliança amb Déu. És de la conversió que neix un món nou de relacions entre Déu i l'home, entre l'home i el seu proïsme, i entre l'home i l'univers. Per la gràcia del baptisme som re-creats i ens convertim de debò a Déu i al pròxim. Ens ajuda a vèncer la temptació de tancar-nos en l'egoisme del pecat i ens fa oberts als germans, especialment als qui viuen més necessitats.

Ignasi Ricart, claretia

CRÒNICA DIOCESANA

Congrés internacional teresià

Del 16 al 18 de gener ha tingut lloc a Tortosa el Congrés internacional teresià «Teresa i Enric. Cara a cara». 425 congressistes han seguit amb atenció i goig les ponències, comunicacions, visites i audiovisuals que durant aquests dies els han aprofitat les figures de santa Teresa de Jesús i sant Enric d'Ossó. Tortosa el principal centre de les activitats apostòliques de sant Enric ha estat el lloc triat per a aquest congrés amb motiu del V centenari del naixement de santa Teresa. Gent d'arreu de l'Estat espanyol i d'altres països on està present la Companyia de Santa Teresa de Jesús s'han fet presents.

Se va Mosén Joan

Han pasado 7 años desde que vino a la parroquia de San Bartolomé. Y en ellos no ha ce-

sado de pasar haciendo el bien. Su vocación es servicio allí donde el Sr. Obispo lo requiera. Y se ha hecho querer muchísimo de todos. Por eso se siente su partida. Hacer el bien a los pequeños, a los adolescentes, a los jóvenes, a los enfermos... Y hacer el bien de manera espléndida. Expropiado por amor a Jesús. Es cierto que uno siembra y es el Señor quien recoge los frutos. Nosotros ya hemos recogido el fruto de su bien hacer y de estar dispuesto a todo. Eso es amistad, eso es amor, es eso labor sacerdotal. Ha pasado ya esta etapa de siete años y ya vive con intensidad la otra nueva etapa de ayudar y alegrar a los habitantes de La Cava y Camarles.

Gracias, Mosén Joan, y le vamos a acompañar en su nueva etapa con la oración.

Manuel Ferrer

Se abre San Bartolomé

10 de enero, una fecha muy esperada por los benicarlandos, después de más de 2 años cerrado el templo parroquial con motivo de la restauración y de la exposición de la Luz de las imágenes que tanto bien

ha hecho a Benicarló, el Sr. Obispo de la Diócesis de Tortosa abrió sus puertas acompañado por los benicarlandos, con sus bailes populares, con su coro parroquial, el coro de La Salle, sus autoridades y, sobre todo, por la devoción y alegría de los feligreses que ya podían tener de nuevo su casa para honrar a Dios, Creador y Redentor del hombre y de su mundo habitable.

Una alegría callada e intensa por el asombro resonaba en el templo que, con su restauración, invita a elevar el corazón con sus miserias, alegrías y tristezas a Dios que tanto nos ama. El haber estado dos años sin el templo nos ha hecho ver más la necesidad de tener una casa común donde reunirnos para festejar nacimientos, bodas, muertes, fiestas, sacramentos...

Manuel Ferrer

Concurs de pessebres

Ja fa anys que la Congregació Mariana de Roquetes organitza el «Concurs de pessebres» anual. El dissabte 28 de desembre es realitzà la visita a les cases dels disset participants d'enguany. A cada casa els membres del jurat contemplen i valoren el pessebre concursant i en fan una foto; a continuació el més petit de la família llegeix una pregària de benedicció, preparada per a l'ocasió, i es canta l'estrofa d'una nadala.

El dia 6 de gener, després de la Missa d'Epifania es lliuren els premis. Aquest any el jurat ha atorgat premis als tres primers classificats i deu petits trofeus als participants d'aquesta mateixa categoria. D'altra banda ha concedit tres mencions especials als pessebristes de la categoria singular.

I. Segarra

PALABRAS DE VIDA

Santa Josefina Bakhita

El pasado día 8 de febrero celebramos la fiesta de santa Josefina Bakhita, religiosa canosiana que fue beatificada por el papa san Juan Pablo II en 1992 y canonizada por el mismo Papa en el año 2000. Nos encontramos ante un testimonio más de santidad que la vida consagrada ha aportado a la Iglesia a lo largo de su historia.

La historia de esta mujer, nacida en Sudán hacia el año 1869, es un testimonio conmovedor. Pertenece a una tribu que practicaba las religiones tradicionales en las que el culto a los antepasados era el centro de la vida social y religiosa del poblado. Aunque oficialmente la esclavitud estaba prohibida en Sudán, era una norma que no se cumplía. De hecho, fue secuestrada por tratantes de esclavos árabes y vendida como esclava. Aquí comienza para ella un calvario de humillaciones y sufrimientos. Su sufrimiento en aquella época fue tan grande que llegó incluso a olvidar su nombre. Ante esta situación, los traficantes de esclavos la llamaron Bakhita, que significa «afortunada». Vendida varias veces, padeció malos tratos físicos por parte de algunos de sus due-

ños. De hecho, todo su cuerpo quedó marcado por las cicatrices. Comprada en 1882 por un comerciante italiano, tuvo que viajar a Italia cuando en 1884 muchos italianos abandonaron Sudán. Aunque regresó de nuevo a Sudán, al poco tiempo volvió definitivamente a Europa. Estamos ante una víctima de un sistema social que, aunque legalmente estaba prohibido, en realidad era tolerado, de un sistema que la forzó a alejarse de su tierra, de su familia y de su cultura.

En 1889 obtuvo en Italia la libertad definitiva. Es en este momento cuando entra en contacto con la congregación de las Hijas de la Caridad que había sido fundada por Magdalena de Canossa. En la relación con estas religiosas conoce la fe cristiana y tiene por primera vez en su vida la experiencia de la libertad y de ser respetada en su dignidad. En 1890 recibió los sacramentos de la Iniciación Cristiana de manos del Patriarca de Venecia, recibiendo el nombre de Josefina Margarita Bakhita.

El conocimiento de Cristo y de la fe cristiana, junto con la experiencia liberadora que ello

supuso para ella, hizo que se sintiera una mujer afortunada. Atrás quedaban sus sufrimientos. En Cristo había conocido la libertad.

Pronto manifestó su deseo de ingresar en la congregación de las religiosas canosianas. En 1896 pronunció los votos religiosos. Su vida consagrada fue de una gran sencillez: atendía los trabajos humildes en distintas casas de la congregación. Sin embargo en su corazón crecía el deseo de volver a África como misionera para anunciar la libertad que nos viene de Cristo. No pudo ver cumplido su deseo, aunque realizó una serie de viajes de animación misionera por Italia. Destacó por ser una mujer que, debido a su experiencia del sufrimiento, supo decir en todo momento una palabra de consuelo a los que sufrían. Falleció en 1947. La historia de su vida es un testimonio de lo que la vida consagrada puede aportar para dignificar la vida de tantos seres humanos.

Con mi afecto y mi bendición.

† **Enrique Benavent Vidal**
Obispo de Tortosa